

pig er bleven affordret Erklæringer, at jeg troer, at kunne have nogen Mening om denne Sag. Naar jeg seer hen til min personlige Stilling, maatte jeg ønske, at det foreliggende Lovforslag maatte vinde Lovkraft, for at det blev muligt for Mange, der nu troe, at det er hemmelighedsfulde, ubesoiede og urigtige Erklæringer, som affære dem Udgangen til Gøder, hvorpaa deres timelige Vel beroer, at overbevise sig om, at det ikke forholder sig saaledes, men at ogsaa den menneskelige Skrøbelighed klæber ved dem, saaledes at de troe, at det er andre Sagen uvedkommende Hensyn, der forarsage, at de ikke opnaae, hvad de antage for at være det Rette og Billige, idet de saa ofte overseer, hvor forstyrrende Opfyldelsen af deres Andragende vilde gribe ind i andre Rettigheder. Jeg kan derfor som Embedsmand kun ønske, at det maa blive lovbekæmt, at alle sige Erklæringer maae komme til alle rette Vedkommendes fulde Kundskab, idet jeg dog derved maa gjøre en Betingelse, som jeg nærmere senere skal komme ind paa. Man maa her vissnok fastholde, hvad den høitærede Justitsminister i sit første Foredrag bemærkede, at de forskjellige Andragender dele sig i to Hovedklasser, og at Erklæringerne komme deels til at angaae factiske Oplysninger, deels til at bevæge sig paa et Gebeet, der kun kan være Gjenstand for et Skjøn, og angaae saadanne Forhold, hvor der kun kan være Tale om personlige Forhold og moralske Garantier. Den ærede Forslagsstiller er alifor bekendt for sin Skarpsindighed til at han kunde behøve, at jeg skulde komme ham til Hjælp, for at forstaae, hvorledes Embedsmand kunne udtale, at netop ved at give Erklæringer over sidstnævnte Art af Andragender hemmeligt, vil man faae Sandheden fuldere frem, uden derved at udsætte sig for at faae en Skygge paa sig selv; thi havde han fastholdt dette sidste, vilde han have indseet, at det ikke var, fordi Embedsmanden vilde noget Urigtigt, men fordi det for ham blev nødvendigt at vogte sig for alle de juridiske Forsølgelser, han kunde

paadrage sig ved at meddele Erklæringer, som, ihvorvel de maaskee tilfulde og vittterligt bekendt for saare Mange, vare fuldkommen overensstemmende med Sandhed, dog vilde savne et aldeles fuldgyldigt Beviis. Jeg frygter derfor meget for, at det vil give Anledning til betydelige Rivninger og langtfra besæste det gode Forhold, som den ærede Taler tydede hen paa, og som han fandt at være saa usseligt mellem Embedsstanden og de øvrige Borgereklasser.

Naar den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 3die Valgfreds (Cittrup) ved den indledende Behandling yttrede, at, hvad man savnede, var netop en hyppigere Anvendelse af D. L. 1—26—1, og hvad man ved dette Lovforslag vilde opnaae, det var, at Embedsmændene skulde drages til Ansvar for urigtigt afgivne Erklæringer, saa troer jeg just, at, vil man have Erklæringerne offentlige, skal man ogsaa betrygge vedkommende Embedsmand for, at han ikke drages til juridiskt Ansvar under saadanne Omstændigheder, hvor det juridiske Beviis vilde være umuligt at tilvejebringe. Man maa heller ikke troe, at Embedsmanden vil skyde sig ind under et forhadt Skjul, eller at han var mere seig med Hensyn til at være sin Mening bekendt, eller mindre mandig til at hævde og forsvare den; thi vi finde jo dog i vor Grundlovs § 61 udtalt, at „for sine Ytringer paa Rigsdagen kan intet af dens Medlemmer, uden Thingets Samtykke, drages til Ansvar udenfor samme.“ Der er vel ingen Tvivl om, at her er en Bestindighed tilstede, der ikke vil lade Ytringer udgaae, som kunne krænke Rogens Ret, men man har dog anseet denne Bestemmelse for nødvendig for at hævde Thingets Frihed, at man, hvis Thinget ikke gav sit Samtykke, skulde fritages for det juridiske Ansvar. Jeg troer derfor ogsaa, at en enkelt Embedsmand, som paa Embedsvegne afordres en saadan Erklæring, maa være berettiget til at frigøres for en Proces-Forsølgning i meget tvivlsomme Tilfælde.